

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/148/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1610206823
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1610206823.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobcov v 1. rade: O. S. V. Q. G. X. N. B. U. W. F. , B. J. XX.X.XXXX, O. X. U. Š. H., W. XXXX, H., U. S. G.. XXXX, v 2. rade: Q. X. H. G. - I. Q. P. , B. J. XX.X.XXXX, O. X. N., V.-XXXXXXXX, P. V. U. B.. XX, v 3. rade: J. K. G. N. Q. J. I. Q. G. , B. J.Ň. X.X.XXXX, O. X. N., T.-XXXXXXXX, T. U. X (K. X), všetci zastúpení JUDr. Petrom Arendackým, advokátom, Bratislava, Železničarska č. 13, proti žalovaným v I. rade: Ľ. B. H. P. H. G. H. , B. J. XX.X.XXXX, O. X. Y. Č.. XXX, v II. rade: Ľ. X. H. X. D. I. N. H. W. , B. J.H. X.X.XXXX, O. X. Y. Č.. XXX, v III. rade: T. K. N. I. C. , B. J. X.X.XXXX, O. X. Y. Č.. XXX, v IV. rade: H. X. H. X. D. I. N. H. W. , B. J. XX.X.XXXX, O. X. Y. Č.. XXX, všetci zastúpení JUDr. Martou Vícenovou, advokátkou, Malacky, Záhorácka č. 5478/15B, o určenie vlastníctva, na odvolanie žalobcov v 1., 2., 3. rade proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 16. júla 2020, sp.zn. 27 C 70/2010, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 16. júla 2020, sp.zn. 27 C 70/2010, - vo výroku II., ktorým žalobu v zvyšnej časti zamietol, p o t v r d z u j e , vo výroku III., ktorým priznal žalovaným v I., II., III., IV. rade spoločne a nerozdielne voči žalobcom v 1., 2., 3. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých výške súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením s tým, že plnením jedného zo žalobcov zanikne povinnosť ostatných v rozsahu poskytnutého plnenia, m e n í t a k , že žalovaným v I., II., III., IV. rade p r i z n á v a spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania voči spoločnej a nerozdielnej povinnosti žalobcov v 1., 2., 3. rade v rozsahu 100 %.

II. Žalovaným v I., II., III., IV. rade p r i z n á v a spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči spoločnej a nerozdielnej povinnosti žalobcov v 1., 2., 3. rade v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 16.7.2020, sp.zn. 27 C 70/2010 (v poradí druhom), I. zastavil konanie v časti o určenie, že F. X. I., bytom N., V., T. U.. 7, je spoluvlastníkom s podielom 2/12 na nehnuteľnosti s parcelným č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 137 m2, ktorá je evidovaná na liste vlastníctva č. XXXX, vedenom pre katastrálne územie Y.; II. žalobu v zvyšnej časti zamietol; III. žalovaným v I., II., III., IV. rade priznal spoločne a nerozdielne voči žalobcom v 1., 2., 3. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením s tým, že plnením jedného zo žalobcov zanikne povinnosť ostatných v rozsahu poskytnutého plnenia. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 7.9.2010, ktorou sa pôvodný žalobca v žalobe označený ako F. X. I. (pôvodné meno C. L.), narodený dňa X.X.XXXX, voči žalovaným v I. až IV. rade domáhal určenia, že je spoluvlastníkom na nehnuteľnostiach parcelné č. XXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 137 m2, parcelné č. XXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 405 m2 a parcelné č. XXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 168 m2, ako sú tieto zapísané na

liste vlastníctva č. XXXX, pre katastrálne územie Y., v podiele 2/12 k celku. Uvedený pôvodný žalobca žalobu skutkovo odôvodnil tým, že všetci žalovaní sú spoluvlastníkmi uvedených nehnuteľností, pričom sporné parcely č. XXX/X, č. XXX/X a č. XXX/X vznikli z parcely č. XXX, vedenej v pozemnoknižnej vložke č. XX, pre katastrálne územie Y., ako orná pôda o výmere 1.378 m². Vlastníctvo k týmto parcelám osvedčil vyhlásením o oprávnenej držbe v roku 2000 žalovaný v II. rade. Následne žalovaní v I., III. a IV. rade nadobudli spoluvlastnícke podiely každý v 1/8 dedením. Pôvodný žalobca sa stal spoluvlastníkom nehnuteľnosti parcelné č. XXX, zapísanej v pozemnoknižnej vložke č. XX, pre katastrálne územie Y., na základe dedičského rozhodnutia sp.zn. D 182/49/8, v podiele 2/12. Nakoľko pôvodný žalobca a ani ďalší spoluvlastníci nikdy nepreviedli svoje spoluvlastnícke podiely na žalovaného v II. rade alebo iné osoby, sú naďalej spoluvlastníkmi parcel uvedených na liste vlastníctva č. XXXX, pre katastrálne územie Y..

1.2. Na pojednávaní konanom dňa 14.4.2014 bol vyhlásený rozsudok vo veci, ktorým bola žaloba zamietnutá z dôvodu nepreukázania aktívnej vecnej legitímácie pôvodného žalobcu. Proti rozsudku podal žalobca odvolanie, v ktorom namietol, že pôvodný žalobca pred vyhlásením rozsudku dňa 5.2.2014 zomrel, čo jeho právny zástupca oznámil súdu a vzhľadom na túto skutočnosť sa nedostavil na pojednávanie, ako aj že záznamy v pozemkovoknižnej vložke č. XX sú nepresné, pokiaľ ide o označovanie vlastníkov nehnuteľností, čo zodpovedalo praxi minulého obdobia, keď vlastníci boli raz zapísaní ako L., potom L. alebo L.. Pre posúdenie či ide o tú istú osobu nie je rozhodujúce, či táto je zapísaná ako „L.“ lebo „L.“. Na rodnom liste má pôvodný žalobca uvedené v priezvisku jedno „s“, rovnako ako jeho otec I. L.. Pôvodný žalobca a osoba C. L. uvedená v pozemnoknižnej vložke č. XX, sú totožnými osobami.

1.3. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 25.7.2018, č.k. 15 Co 127/2017-278, rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 14.4.2014, č.k. 27 C 70/2010-162, zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie z dôvodu, že v čase rozhodnutia prvoinštančného súdu neboli splnené podmienky konania, pretože rozhodnutiu v prejednávanej veci bránil nedostatok procesnej subjektivity pôvodného žalobcu. Súdu prvého stupňa (správne prvej inštancie, poznámka odvolacieho súdu) uložil odvolací súd najprv zistiť, či právni nástupcovia pôvodného žalobcu vstupujú do konania a následne rozhodnúť o procesnom nástupníctve (resp. zastavení konania v prípade ich nesúhlasu) a po doplnení dokazovania vo veci opätovne rozhodnúť.

1.4. Právni nástupcovia pôvodného žalobcu súhlasili so svojim vstupom do konania; uznesením zo dňa 13.4.2019, č.k. 27 C 70/2010-290, bolo rozhodnuté o pokračovaní v konaní s dedičmi pôvodného žalobcu, ktorými sú žalobcovia v 1. až 3. rade. Na pojednávaní konanom dňa 9.10.2019 všetci žalobcovia navrhli pripustiť zmenu žaloby tak, aby bolo určené, že F. X. I. L., narodený dňa X.X.XXXX, zomrel dňa X.X.XXXX, bol ku dňu smrti spoluvlastníkom nehnuteľností - pozemkov registra „C“ parcelné č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 405 m² a parcelné č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 168 m², vedených Okresným úradom v Malackách, katastrálnym odborom na liste vlastníctva č. XXXX, pre katastrálne územie Y. v podiele 2/12 k celku. V časti týkajúcej sa parcely č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 137 m² zobrali so súhlasom všetkých žalovaných žalobu späť. Zmena žaloby bola na uvedenom pojednávaní pripustená. O čiastočnom späťvzati žaloby súd prvej inštancie rozhodol tak, že konanie v tejto časti so súhlasom žalovaných zastavil.

2. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie vyjadreniami sporových strán, oboznámením sa s listinnými dôkazmi označenými stranami sporu, na základe čoho po vrátení veci odvolacím súdom, zistil nasledovný skutkový stav. Žalobcovia uviedli, že ich právny predchodca bol spoluvlastníkom parcely č. XXX, zapísanej v pozemnoknižnej vložke č. XX, pre katastrálne územie Y.. Túto parcelu po odvlečení jej židovských vlastníkov počas druhej svetovej vojny do koncentračných táborov, užívali občania slovenskej národnosti, ktorí ostali v dedine bývať, konkrétne p. T., ktorý v roku 1996 predal stavby nachádzajúce sa na tejto parcele manželom X.. Pozemok parcela č. XXX, resp. novovzniknuté parcely č. XXX/X a č. XXX/X neboli predmetom kúpnej zmluvy, ktorá uvádzala, že sa prevádza len užívacie právo k parcele č. XXX/X. Následne manželia Babuliakoví urobili vyhlásenie pred notárom o vydržaní vlastníckeho práva s tým, že im p. T. mal povedať, že parcela č. XXX bola odkúpená od právnych predchodcov žalobcov a v roku 1968 bola darovacou zmluvou prevedená na neho; ohľadom týchto tvrdení neexistujú doklady. O tom, že sa nejedná o pravdu svedčí taktiež to, že aj dnes je na liste vlastníctva č. XXXX, ako spoluvlastník zvyšku parcely č. XXX o výmere 5 m², vedený C. L. v podiele 2/12. Ak by vyššie uvedené tvrdenia boli pravdivé, potom by sa nemohla zbytková časť parcely č. XXX viesť v evidencii ako spoluvlastníctvo pôvodných vlastníkov. Ďalej uviedli, že z parcely č. XXX boli vytvorené parcely č. XXX/X, č. XXX/X a zbytková časť parcely č. XXX. Žalovaní tvrdili, že podľa nich žalobcami predložené dôkazy dostatočným spôsobom nepreukazujú, že by osoba F. X. I. L. bola totožná

s osobou C. L., evidovanou v pozemnoknižnej vložke č. XX. Rovnako nie je preukázané, že by parcely č. XXX/X a č. XXX/X v celej ich výmere boli vytvorené práve len z parcely č. XXX, evidovanej v uvedenej pozemnoknižnej vložke. Poukázali na skutočnosť, že oni boli pri nadobúdaní vlastníctva minimálne od 10.7.2000, kedy bola spísaná notárska zápisnica, dobromyseľní vo svojej držbe a v domnení, že sú vlastníci až do podania žaloby, kedy už uplynula viac ako 10. ročná vydržacia lehota. Ak by sa aj ukázali všetky tvrdenia žalobcov ako pravdivé, potom je potrebné v zmysle nálezu ústavného súdu poskytnúť im ako dobromyseľným nadobúdateľom ochranu aj pred vlastníkom. Žalobca na to uviedol, že podľa neho je totožnosť právneho predchodcu žalobcov s osobou „C. L.“ dostatočne preukázaná zo záznamu v pozemnoknižnej vložke, kde okrem mena vlastníka nie je žiaden iný údaj. Identifikáciu vlastníka možno odvodzovať len od ďalších záznamov, t.j. kto boli právni predchodcovia vlastníka. V danom prípade bol I. L. otcom C. L., pričom ani osoby, ktoré dávali vyhlásenie k vydržaniu nespochybnili, že rodina L. existovala a mala v Y. majetok. Z pozemkovoknižnej vložky č. XX, pre katastrálne územie Y. vyplýva zápis parcely č. XXX vo výmere 1.378 m², ako vlastníctvo pre C. L. v podiele 2/12 a K. L. v podiele 2/12 na základe rozhodnutia sp.zn. D 182/49/8, ďalej Y. L. v podiele 2/12 a H. L. v podiele 2/12 na základe rozhodnutia sp.zn. D 181/49/8. Z listu vlastníctva č. XXXX zistil, že žalovaní v I. až IV. rade sú vedení ako výluční vlastníci nehnuteľností - parcely registra „C“ č. XXXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 137 m², č. XXXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 405 m² a č. XXXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 168 m², nadobúdacím titulom pre zápis vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností je uvedená kúpna zmluva V-XXX/XX, čestné prehlásenie XX/XX a osvedčenie o dedičstve sp.zn. 10 D 710/2001, Dnot 212/2001. Na liste vlastníctva sú zapísané ťarchy - vecné bremená spočívajúce v práve uloženia vodovodnej prípojky cez pozemky parcela č. XXX/X, č. XXXX/X v prospech vlastníka pozemku parcela č. XXXX/X v zmysle V-70/09 a v práve uloženia vodovodnej prípojky cez pozemky parcela č. XXXX/X, č. XXXX/X v prospech vlastníka pozemku parcela č. XXXX/X v zmysle V-71/09; inými údajmi sú Osvedčenie o vydržaní podľa zákona č. 293/92 Zb., § 2 až § 9, oprávnená držba od 6.9.2000. Podľa identifikácie parciel č.j. XXXX/XXXX vyhotovenej dňa 6.11.2019, parcely č. C-KN XXX/X a C-KN XXX/X v katastrálnom území Y. boli v celej výmere vytvorené z parcely č. E-KN XXX, katastrálne územie Y.. Z listu vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie Y. je zrejmé, že parcela registra „E“ č. XXX o výmere 5 m² je v podielovom spoluvlastníctve neznámych vlastníkov V. A., rod. X. v 4/12, Y. L. v 2/12, H. L. v 2/12, JUDr. K. L. v 2/12, C. L. v 2/12, ktorý bol vedený v pozemnoknižnej vložke č. XX pod X Podľa Notárskej zápisnice č. N 524/2000, NZ 368/2000, spísanej dňa 10.7.2000 JUDr. Y. W., notárom, Skalica, notár vydal v zmysle § 2 - § 9 zákona č. 293/1992 Zb. osvedčenie, že O. X. r.č. XXXXXX/XXXX a jeho manželka U. X., r.č. XXXXXX/XXXX, trvale bytom Y. č. XXX, sú v celosti 1/1 bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností v katastrálnom území Y. (okres Malacký) - novoutvorených parciel č. XXXX/X - zastavaná plocha (dom) vo výmere 68 m², č. XXXX/X - zastavaná plocha (stodola) vo výmere 137 m², č. XXXX/X - zastavaná plocha (dvor) vo výmere 505 m², č. XXXX/X - záhrada vo výmere 1.388 m², vytvorených geometrickým plánom zo dňa 12.9.1996, č. 34473181-8/96, overeným Okresným úradom v Malackách, odbor katastrálny dňa 19.9.1996 a geometrickým plánom zo dňa 25.3.1998, č. 24/98, overeným Okresným úradom v Malackách, odbor katastrálny dňa 2.4.1998 pod č. 298/98. Notár vydal osvedčenie vzhľadom na to, že žiadatelia O. X. a U. X. splnili všetky zákonom vyžadované náležitosti pre vydanie osvedčenia. Nehnuteľnosti nadobudli kúpou od P. T. na základe kúpnej zmluvy zo dňa 14.10.1996, vloženej v katastri nehnuteľností pod č. V-XXX/XX, ktorou žiadatelia od P. T. nadobudli rodinný dom stojaci na parcele č. XXXX/X a stodolu stojacu na parcele č. XXXX/X, ako aj pozemky - novoutvorené parcely č. XXXX/X, č. XXXX/X, č. XXXX/X a č. XXXX/X, katastrálne územie Y.. P. T. predmetné nehnuteľnosti nadobudol darom od rodičov v roku 1968 a jeho rodičia tieto pozemky nadobudli kúpou od pôvodných pozemnoknižných vlastníkov, rodiny L. a T. v roku 1942. Navrhovatelia teda vstúpili do práv a povinností predchádzajúcich vlastníkov a je tak dodržaná zákonná vydržacia lehota. Pozemky boli zamerané hore uvedenými geometrickými plánmi a označené ako novoutvorené parcely č. XXXX/X - zastavaná plocha (na tejto stojí dom súpisné č. XXX) vo výmere 68 m², č. XXXX/X - zastavaná plocha (na tejto stojí stodola) vo výmere 137 m², č. XXXX/X - zastavaná plocha (dvor) vo výmere 505 m² a č. XXXX/X - záhrada vo výmere 1.388 m². Navrhovatelia predmetné nehnuteľnosti v celosti pokojne a nerušene užívajú ako svoje vlastné, riadne platia dane, dávky a poplatky týkajúce sa nehnuteľností. Námietky voči užívaniu neboli v zákonnej 60. dňovej lehote po vyvesení oznámenia na Obecnom úrade v Y. a v kancelárii notára vznesené v lehote od 3.5.2000 do 6.7.2000. Skutočnosti uvedené žiadateľom boli preukázané obecným svedectvom obce Y. zo dňa 18.4.2000 a vyhláseniami dvoch svedkov zo dňa 19.4.2000, T. X. a T. T.. Z oznámenia Správy katastra Malacký zo dňa 20.1.2010 adresovanej právnenému zástupcovi žalobcu vyplýva, že parcela č. XXX, registra EKN, katastrálne územie Y., evidovaná na mape určeného operátu a v pozemnoknižnej vložke č. XXX, orná pôda vo výmere 1.378 m², bola čiastočne majetkoprávne

vysporiadaná do IBV - list vlastníctva č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX a zbytok vo výmere 5 m2 je evidovaný na liste vlastníctva č. XXXX. Parcela č. XXX registra EKN, evidovaná na mape určeného operátu a v pozemnoknižnej vložke č. XXX, katastrálne územie Y., orná pôda o výmere 1.158 m2, bola celá majetkoprávne vysporiadaná do IBV - list vlastníctva č. XXXX, č. XXXX a č. XXXX. Z rodného listu vystaveného dňa 22.1.1948 vo Zvolenskej Slatine, okres Zvolen zistil, že dňa 9.6.1923 sa narodil chlapec s menom C. a jeho rodičia sú I. L., štátny veterinárny radca a X. U.; zápis v matrike narodených bol vyhotovený dňa 12.6.1923. Podľa výpisu záznamu z registra obyvateľstva, ktorý vydalo Ministerstvo vnútra štátu Izrael dňa 15.5.1991, osoba s menom N., narodená dňa 9.6.1923, zmenila priezvisko z L. na X. I.; rodičia tejto osoby sa volali T. I. a X., osoba sa narodila v Československu. Z úmrtného listu vydaného Registrom obyvateľov a prisťahovalcov v Haife, štát Izrael zo dňa 11.2.2014 vyplýva, že F. X. I. L., narodený dňa X.X.XXXX (gregoriánsky kalendár), zomrel dňa X.X.XXXX. Z čl. 1 závetu pôvodného žalobcu spísaného dňa 3.5.2004 v Haife je zrejmé, že majetok pôvodného žalobcu obsahuje najmä finančné prostriedky na špecifikovanom účte v Izraeli, v Nemecku, v Českej republike, že je registrovaný Pozemkovou správou ako majiteľ 9/12 podielu s lízingovými právami v byte v V., Blok XXXXX, pozemok na ulici P. V. č. XX, V., avšak práva previedol na žalobcov v 1. až 3. rade, preto nimi nedisponuje. V závete nie sú uvedené žiadne nehnuteľnosti na území Slovenskej republiky, ani žiadne nároky vo vzťahu k nehnuteľnostiam v katastrálnom území Y.. Podľa čestného prehlásenia N. R., právneho zástupcu a notára, štát Izrael, vo veci testamentu a súdneho potvrdenia testamentu v zmysle záznamov registrátora dedičstiev v meste V., týkajúcich sa p. F. X. I. L., narodený dňa X.X.XXXX, zomrel dňa X.X.XXXX, v zmysle závetu a jeho súdneho potvrdenia sú dedičmi X. I. L. jeho deti, žalobcovia v 1., 2. a 3. rade. Ďalej zistil z výřahu pozostalostnej zápisnice č. D 182/49/8, že parcelu č. XXX v pozemnoknižnej vložke č. XX, pre katastrálne územie Y., zdedili po I. L., zomrelom dňa XX.XX.XXXX v Poľsku, bez zanechania závetu jeho deti K. L. a C. L., každý v podiele 2/12.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 139 ods. 1 písm. c/ C.s.p., § 130 ods. 1, § 134 ods. 1, ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 3 ods. 1, § 10 ods. 2, § 18a zákona č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam účinný k 31.12.2000, § 63 zákona č. 397/2000 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok), dôvodiac nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie všetkých žalobcov. Uviedol, že v konaní bol preukázaný naliehavý právny záujem na určení, že právny predchodca žalobcov bol ku dňu smrti spoluvlastníkom špecifikovaných nehnuteľností. Určovaciou žalobou, že konkrétna vec bola ku dňu smrti vlastníctvom poručiťela, môže podať ten, kto je dedičom poručiťela (prípadne jeho právnym nástupcom) proti inému dedičovi, ale aj inej osobe ako dedičovi. Takou žalobou sa odstráni spornosť vlastníctva k veci, teda či sa má vec prejednať v dedičstve, pričom v konečnom dôsledku sa právne postavenie žalobcov v dôsledku takejto žaloby zmení, keďže sú dedičmi zo závetu po pôvodnom žalobcovi F. X. I., ktorý nie je vedený v katastri nehnuteľností ako vlastníak nehnuteľností, špecifikovaných v žalobe. Ako vlastníci týchto nehnuteľností sú ku dňu rozhodovania súdu vedení práve všetci žalovaní. Následne skúmal otázku vecnej aktívnej legitímácie žalobcov v 1., 2., 3. rade, ktorú namietali žalovaní v I. až IV. rade. Poukázal na to, že aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Na to, aby sa niekto stal účastníkom konania, netreba, aby bol účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom), alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 192/2004). Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu i v prípade, že ju žiadna zo strán sporu nenamietá (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.6.2010, sp.zn. 2 Cdo 205/2009). Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že v konaní nebolo s istotou preukázané, že právny predchodca všetkých žalobcov „F. X. I. L.“ je totožný s osobou zapísanou vo vložke č. XX, pre

katastrálne územie Y. pod B/14/b ako „C. L.“, ako tvrdili žalobcovia v 1. až v 3. rade. Z výpisu záznamu z registra obyvateľstva, ktorý vydalo Ministerstvo vnútra štátu Izrael dňa 15.5.1991 vyplýva, že u osoby menom „N.“, prišlo k zmene priezviska z „L.“ na „X. I.“ a k tejto osobe bolo v registri obyvateľov zaznačené, že sa narodila dňa 9.6.1923, že jej matka sa volala X. a otec T. I.. Nebolo však jednoznačne preukázané, že osoba s krstným menom „N.“ je totožná s osobou s krstným menom „C.“, pretože nie je vylúčená existencia aj inej osoby, ktorá by mala priezvisko L. a jej rodičia sa volali X. a I. (napríklad sa mohlo jednať o K. L., ktorý je uvedený v pozemnoknižnej vložke č. XX i vo výťahu z pozostalostnej zápisnice). Po pripustení zmeny žaloby sa žalobcovia v 1. až 3. rade domáhajú určenia, že F. X. I. L., narodený dňa X.X.XXXX, zomrel dňa X.X.XXXX, bol ku dňu smrti vlastníkom predmetných nehnuteľností, avšak úplne opomenuli preukázať, že by priezvisko pôvodného žalobcu bolo „X. I. L.“, keď tento bol v žalobe i ďalších podaniach označovaný ako „F. X. I.“. Rovnako zo záznamu z registra obyvateľstva štátu N. vyplýva, že pán N. zmenil priezvisko na X. I., nie na X. I. L.. Vzhľadom k uvedenému nemal za preukázané, že pôvodný žalobca bol bezpochyby tvrdným vlastníkom a že žalobcovia v 1. až 3. rade ako jeho právni nástupcovia sa na základe preukázaného hmotnoprávneho vzťahu k nehnuteľnosti majú právo domáhať určenia, že nehnuteľnosti boli ku dňu smrti spoluvlastníctvom pôvodného žalobcu, keďže nebolo preukázané, že ide v prípade pôvodného žalobcu práve o osobu, ktorej svedčí právny vzťah (spoluvlastnícky vzťah) k pozemku parcela č. XXX vedenému v pozemnoknižnej vložke č. XX, pre katastrálne územie Y.. Napriek tomu, že nedostatok vecnej aktívnej legitímácie žalovaní v I. až IV. rade v konaní namietali, strana žalobcov v konaní nepreukázala totožnosť osoby domáhajúcej sa práva v súdnej veci (pôvodného žalobcu) a osoby zapísanej v uvedenej pozemnoknižnej vložke. Žalobcovia v 1. až 3. rade nijakým spôsobom nevysvetlili rozdielne krstné meno pôvodného žalobcu a C. L. a nepredložili žiaden dôkaz, z ktorého by bolo možné usúdiť, že prípadne išlo o chybu v písaní alebo inú nepresnosť, taktiež nepredložili žiadnu listinu, z ktorej by vyplynula totožnosť osoby z hľadiska krstného mena. V tejto súvislosti si okrem neunesenia dôkazného bremena tak nespĺnili ani povinnosť tvrdenia, nakoľko nepredložili žiadne vysvetlenie tejto nezrovnalosti. Dal do pozornosti, že identická námietka bola vznesená všetkými žalovanými vo všetkých veciach vedených na Okresnom súde Malacky (sp.zn. 4 C 11/2013, sp.zn. 7 C 435/2010, sp.zn. 7 C 214/2010), pričom žalobcovia v 1. až 3. rade na ňu v týchto veciach (ani v predmetnej veci) nijakým spôsobom procesne nereagovali, netvrdili a nepreukazovali dôvody nesúladu predkladaných dôkazov o totožnosti pôvodného žalobcu a osoby C. L. zapísanej v pozemnoknižnej vložke č. XX. Keďže žalobcovia v 1. až 3. rade nepreukázali svoju aktívnu vecnú legitímáciu, žalobu bez jej ďalšieho meritórneho skúmania zamietol. Ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania zamietol, pretože tieto smerovali k preukázaniu skutočností týkajúcich sa nadobudnutia vlastníckeho práva zo strany všetkých žalovaných a pretože z dôvodu hospodárnosti skúmal v prvom rade otázku naliehavého právneho záujmu a následne aktívnej vecnej legitímácie všetkých žalobcov, dospel k záveru, že táto vo veci nebola preukázaná a dokazovanie týkajúce sa vlastníckeho práva žalovaných v I. až IV. rade by bolo nadbytočné a nevhodné vykonávať.

3.2. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil právne ustanoveniami § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p. a žalovaným v I. až IV. rade, ktorí boli ako nerozluční procesní spoločníci v konaní plne úspešní, priznal náhradu trov voči všetkým žalobcom spoločne a nerozdielne v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí.

4. Proti tomuto rozsudku vo výroku II., ktorým bola žaloba v zvyšnej časti zamietnutá, podali odvolanie žalobcovia v 1., 2., 3. rade, dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ C.s.p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Namietli, že prvoinštančný súd pri rozhodovaní nevzal do úvahy, že mená a priezviská je možné meniť a dopĺňať o ďalšie mená a pre identifikáciu nie sú až tak rozhodujúce. Oveľa významnejšie sú dátum narodenia, rodné číslo, prípadne číslo občianskeho preukazu, číslo pasu alebo iného dokladu, meno otca a matky, rodný list a podobne. V Izraeli takýmto znakom je identifikačné číslo uvedené na osobnom doklade. Právny predchodca všetkých žalobcov mal identifikačné číslo 0 XXXXXXXX 0, tak ako je uvedené vo výpise zo záznamu Ministerstva vnútra Izraela zo dňa 15.5.1991 (č.l. 51 spisu), v ktorom je uvedené priezvisko X. I., meno N., meno otca T. I., meno matky X., dátum narodenia dňa X.X.XXXX. Na doklade na č.l. 177 spisu (úmrtný list právneho predchodcu žalobcov v 1. až 3. rade) je uvedené meno F., priezvisko X. I. L., meno matky X., meno otca T. I., dátum narodenia dňa X.X.XXXX, ID číslo X XXXXXXXX 0. Na splnomocnení (č.l. 9 spisu) je overený podpis právneho predchodcu všetkých

žalobcov. Konzul Slovenskej republiky v Izraeli pre identifikáciu podpisujúcej osoby uviedol, že podpísal F. X. I. L., narodený dňa X.X.XXXX v Zvolenskej Slatine, Slovensko, rodné číslo XXXXXX/XXX, OP N. číslo X XXXXXXX 0. Z uvedených údajov je zrejmé, že právny predchodca všetkých žalobcov sa narodil dňa 9.6.1923 v Zvolenskej Slatine, jeho otec bol I. a matka X.. Z rodného listu založenom v spise je zrejmé, že dňa 9.6.1923 sa narodil C. L., jeho otcom bol I. L., ktorý v čase narodenia syna mal 44 rokov, matka bola X. U., ktorá v čase narodenia syna mala 32 rokov a obaja bývali v Zvolenskej Slatine. V testamente právneho predchodcu žalobcov v 1. až 3. rade, ktorý bol vyhotovený dňa 3.5.2004, v bode 3 je uvedené, že jeho otec I. L. sa narodil v roku XXXX a jeho matka X. L., rodená U., sa narodila v roku XXXX (pravdepodobne XXXX, poznámka odvolacieho súdu) a obaja zomreli v roku XXXX v C.. Roky narodenia rodičov uvedené porúčiteľom teda potvrdzujú, že v čase jeho narodenia rodičia mali 44, resp. 32 rokov, tak ako je to uvedené v rodnom liste. Vo výpise z pozostalostnej zápisnice sp.zn. D 182/49/8 vyplýva, že porúčiteľ I. L., bývalý obyvateľ v Y., zomrel v roku 1942 a dedičmi po ňom sú deti K. L. a C. L.. Ak by F. X. I. L. nebol totožný s C. L. uvedeným v rodnom liste a v pozemnoknižnej vložke č. XX pre katastrálne územie Y., nevedia aký význam by malo uvádzanie spomínaných údajov o rodičoch v testamente v roku 2004, keď žalobu o určenie vlastníctva podal až v roku 2010. Skutočnosť, že F. X. I. bol na Slovensku narodený ako C. Pisk, nespochybnil ani konzul Slovenskej republiky v Izraeli, ktorý na požiadanie súdu pátral po dedičoch menovaného (č.l. 192 spisu). Ich právny predchodca už v priebehu súdneho sporu upozornil na to, že záznamy v pozemnoknižnej vložke č. XX sú nepresné pokiaľ ide o označovanie vlastníkov nehnuteľností (čo zodpovedalo praxi minulého obdobia), ale je zrejmé, že aj tieto nepresnosti nemôžu spochybníť, že pod menami L., L. a L. ide o zhodné osoby. Z uvedenej pozemnoknižnej vložky vyplýva, že vlastníci boli zapísaní ako L. raz so „sz“, inokedy s „ss“ alebo jedným „s“. Pod poradovým číslom XX, časť B. vlastníctvo pozemnoknižnej vložky č. XX je uvedené, že na 4/12 vlastníka uvedeného v tejto vložke pod por. č. X, X a XXb sa podľa uznesenia o odovzdaní pozostalosti zo dňa 11.4.1950, č. D 182/49/8, vkladá vlastnícke právo v prospech K. L. v podiele 2/12 a C. L. v podiele 2/12. Pritom vlastník pod bodom č. 4 je zapísaný ako „L.“ pod bodom č. 9 ako „L.“ a pod bodom 11b ako „L.“; išlo pritom nepochybne o totožného vlastníka. Na pojednávaní konanom dňa 3.2.2014 ich právny predchodca prostredníctvom svojho právneho zástupcu predložil výťah z pozostalostnej zápisnice zo dňa 11.4.1950, č. D 182/49/8, z ktorej vyplýva, že sa prejednálo dedičstvo po „I. L.“ a na str. 4 zápisnice je uvedené, že tomuto I. L. patrili podiely evidované v pozemnoknižnej vložke č. XX v časti B. vlastníctvo pod č. X., X a XXb. Je potom zrejmé, že pre posúdenie či ide o tú istú osobu, nie je rozhodujúce či je táto zapísaná ako L. so „sz“, „ss“ alebo iba jedným „s“. Ďalej poukázali na to, že aj v notárskej zápisnici o vydržaní (č.l. 102 spisu) je uvedené na strane 2, v riadkoch 16-19, že P. T. mal pozemky kúpiť, okrem iného, od rodiny „L.“ s jedným „s“, ako aj to, že geometrickým plánom vytvorené parcely boli vytvorené aj z pôvodnej parcely č. XXX, v katastrálnom území Y., ktorá je evidovaná, ako už bolo uvedené, v pozemnoknižnej vložke č. XX. Na č.l. 48 spisu je založený rodný list ich právneho predchodcu, teda pôvodného žalobcu zo dňa 22.1.1948, v ktorom má uvedené v priezvisku iba jedno „s“ a jedno „s“ v priezvisku má uvedené aj jeho otec I.. Majú tak za to, že ich právny predchodca je osoba totožná s C. L. evidovaným v pozemnoknižnej vložke č. XX, pre katastrálne územie Y., taktiež na založenom rodnom liste. K tvrdeniu súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že rodičom s uvedenými menami a dátumami narodenia sa mohla narodiť iná osoba s priezviskom L. (bod 37.) konštatovali, že v zmysle všeobecnej zásady sa neexistencia skutočnosti nedokazuje (keďže sa to ani nedá), preto nemohlo byť ich povinnosťou dokazovať a dokázať, že uvedeným rodičom sa v uvedený deň (9.6.1923) nenarodil iný potomok. Navyše prvoinštančný súd tu podsúva tvrdenie, ktoré nebolo žiadnou zo strán v konaní prezentované, a to že týmto potomkom mohol byť K. L.. Ak by toto tvrdenie aj žalovaní v I. až IV. rade predniesli, zaťažovalo by dôkazné bremeno týchto žalovaných a nie ich. K tomuto dodali, že ak by túto konkrétnu pochybnosť (t.j. či nedošlo k zámene C. a K. L.) oznámil sporovým stranám v priebehu konania aspoň súd prvej inštancie, mohli by ju vyvrátiť (napr. návrhom na zadováženie dokumentov s dátumom narodenia K. L. cestou súdu). Ak im však takúto pochybnosť súd prvej inštancie neoznámil a netvrdili ju ani žalovaní v I. až IV. rade, ide o prekvapivé rozhodnutie v rozpore s princípmi spravodlivého súdneho procesu. Ďalej uviedli, že súd prvej inštancie im vo vzťahu k nepreukázaniu aktívnej vecnej legitímácie vyčíta, že si nespĺnili ani len povinnosť tvrdenia, keď nevysvetlili zmenu mena z C. na F.. Nie je im zrejmé o akú povinnosť tvrdenia ide. Pre rozhodnutie vo veci je dôležité tvrdiť, že F. X. I. (neskôr X. I. L.) a C. L. (resp. L., L.) sú totožné osoby. Z tohto tvrdenia, ktoré prednesené bolo automaticky vyplýva, že došlo aj k zmene mena, nielen priezviska. Dôvod prečo došlo k zmene mena ale z hľadiska predmetu sporu postráda akúkoľvek relevanciu. Ak sa im podarí preukázať totožnosť osôb aj bez preukázania okamihu, spôsobu a dôvodu zmeny mena, čo sa im aj vzhľadom na vyššie uvedené podarilo, nie je potrebné vysvetľovať ďalšie okolnosti z osobného

života ich právneho predchodcu. Z vyššie uvedených dôkazov jednoznačne vyplýva totožnosť osoby F. X. I. (L.) a dieťaťa narodeného vyššie uvedeným rodičom dňa 9.6.1923, v ktorého rodnom liste sa uvádza meno C.. Aký význam má potom pre rozhodnutie vecí okamih, spôsob a dôvod zmeny mena (všeobecne známou skutočnosťou je, že Židia pri príchode do Izraela si dávajú nové hebrejské mená), im nie je zrejmé. Opätovne zdôraznili, že neexistenciu akýchkoľvek iných verzií skutkových udalostí, ktoré by mohli byť v rozpore so skutkovými verziami sporovej strany, nemá táto sporová strana povinnosť preukazovať. Ak by tomu tak nebolo, bolo by nevyhnutné zamietnuť v podstate každú žalobu, pretože vždy je možné nájsť fiktívny sled udalostí, ktoré by mohli byť alternatívou žalobcom tvrdeného stavu a priebehu. Záverom poukázali na skutočnosť, že v konaní bolo preukázané, že žalovaní v I. až IV. rade nemohli predmetné pozemky vydržať, nakoľko neboli predmetom prevodnej zmluvy a tak im celkom jasne a nepochybne chýbal nadobúdaci titul, ktorý by mohli omylom považovať za platný. Takýto omyl vo vzťahu k nadobúdaciemu titulu je pritom jednou z podmienok vydržania. Žalovaní v I. až IV. rade nie sú a nemôžu byť vlastníkami predmetných pozemkov a nemôžu ich ani v budúcnosti vydržať. Aj z tohto pohľadu odvolaním napadnutý rozsudok nespĺňa požiadavky na spravodlivé rozhodnutie, keď pre nepatrné pochybnosti bráni v užívaní majetku jeho skutočným vlastníkom (resp. dedičom pôvodného vlastníka) a konzervuje preukázateľne protiprávny stav. Uvedená okolnosť nadobúda na význame o to viac, že oni a ani prvoinštančný súd neboli schopní dohľadať dedičský spis po zomrelom I. L. z dôvodov jeho straty, teda iba z dôvodu, za ktorý zase zodpovedá len súdna moc a nie oni. Nemožno pritom konštatovať, že by dedičský spis nemusel vôbec existovať, jeho existencia bola v konaní doložená inými listinnými dôkazmi, ktoré naň odkazujú. Odvolaciemu súdu navrhli rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zmeniť a ich žalobe vyhovieť; žiadali trovy odvolacieho konania.

5. Žalovaní v I., II., III., IV. rade sa k odvolaniu žalobcov v 1., 2., 3. rade nevyjadrili, odvolanie nepodali.

6. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov v 1., 2., 3. rade nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 30. novembra 2022; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým žalobu v zvyšnej časti zamietol, potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje v tomto výroku s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

7. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolatelia v odvolaní neuvádzali podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

8. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktorú by musel odvolací súd prihliadať.

9. V predmetnej veci ide v poradí o druhý rozsudok súdu prvej inštancie, keď rozsudkom v poradí prvom zo dňa 14.4.2014, č.k. 27 C 70/2010-162, žalobu zamietol a žalovaným náhradu trov konania nepriznal. Krajský súd v Bratislave, ako odvolací súd, na odvolanie všetkých žalobcov, uznesením zo dňa 25.7.2018, č.k. 15 Co 127/2017-278, zrušil uvedený rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom v odôvodnení okrem iného skonštatoval, že sa stotožnil s odvolacou námietkou žalobcov v 1., 2., 3. rade, že súd prvej inštancie vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom aj napriek tomu, že žalobca F. X. I. počas konania pred prvoinštančným súdom zomrel. Súd prvej inštancie nemal vedomosť o úmrtí žalobcu v čase rozhodnutia, keďže napadnutý rozsudok vyhlásil na pojednávaní konanom dňa 14.4.2014, ktoré sa konalo od 9,00 hod. do 9,15 hod. a právny

zástupca (pôvodného) žalobcu emailom oznámil súdu prvej inštancie dňa 14.4.2014 až o 9,17 hod., že žalobca zomrel (č.l. 157 spisu). Aj keď súd prvej inštancie postupoval správne, keď zisťoval kto je právnym nástupcom zomrelého žalobcu, t.j. jeho dedičov, po zistení tejto skutočnosti, už nepostupoval podľa ustanovenia § 63 ods. 1, ods. 2, § 66 C.s.p. a nerozhodol, že v konaní pokračuje s právnymi nástupcami žalobcu označených vo výroku tohto uznesenia (kto je dedičom po zomrelom žalobcovi F. X. I. sa dozvedel už za účinnosti Civilného sporového poriadku); pričom skutková situácia ukladá súdu spor doriešiť s právnymi nástupcami žalobcu (predovšetkým za účelom doriešenia otázky, s kým súd má vec dokončiť, komu má rozhodnutie doručiť a pod.). V danej veci v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie napadnutým rozsudkom neboli splnené podmienky konania, keď konaniu v prejednávanej veci bránil nedostatok procesnej subjektivity žalobcu (§ 103, § 107 ods. 1 O.s.p., § 61, § 161 ods. 1, ods. 3 C.s.p.), z dôvodu ktorého súd prvej inštancie vo veci rozhodol predčasne. Uložil prvoinštančnému súdu, aby v ďalšom konaní vyzval dedičov žalobcu v 1., 2., 3. rade, či vstupujú do predmetného konania; v prípade ak nebudú súhlasiť so svojom vstupom do konania, bude potrebné konanie zastaviť; v prípade ak budú súhlasiť so svojím vstupom do konania, bude postupovať podľa § 63 ods. 2, ods. 3 C.s.p. a následne s nimi ako právnymi nástupcami žalobcu F. X. I. pokračovať v predmetnom konaní. Za aktívnej účasti strán sporu (v prvom rade splnenie povinnosti tvrdenia vyčerpávajúcim spôsobom a následne dôkaznej povinnosti) doplniť dokazovanie, ak táto potreba dokazovania vyvstane (§ 132 ods. 1 C.s.p.) a opätovne vo veci rozhodnúť v súlade s ustanovením § 215 ods. 1, ods. 2 C.s.p. 10. Súd prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom sa riadil právnym názorom odvolacieho súdu uvedenom v jeho zrušujúcom uznesení zo dňa 25.7.2018, č.k. 15 Co 127/2017-278 a dospel na základe vykonaného dokazovania k správne právnemu záveru, že žalobcovia v 1. až 3. rade nie sú v danom spore aktívne vecne legitimovaní, z dôvodu ktorého žalobu zamietol.

11. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdeniami všetkých žalobcov v odvolaní, že ich právny predchodca (pôvodný žalobca F. X. I., pôvodné meno C. L.) je osoba totožná s C. L. evidovaným v pozemnoknižnej vložke č. XX, pre katastrálne územie Y. s odkazom na zápis v jeho rodnom liste, testamente, úmrtnom liste, ako aj dokumentoch o zmene jeho priezviska, pretože súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie za účelom preukázania či pôvodný žalobca F. X. I. (pôvodné meno C. L.) bol skutočne právnym predchodcom vlastníka parcely č. XXX, zapísanej v pozemnoknižnej vložke č. XX, katastrálne územie Y. a vykonaným dokazovaním dospel k správne právnemu záveru o nepreukázaní tejto skutočnosti. Odvolací súd súhlasí s argumentáciou žalobcov v 1., 2., 3. rade uvedenou v odvolaní, že v minulosti dochádzalo k nepresnému označovaniu vlastníkov nehnuteľností v uvedení ich mena, ako tomu bolo v danom prípade s menami „L.“, „L.“ a „L.“ pri evidovaní vlastníka parcely č. XXX, v pozemnoknižnej vložke č. XX, katastrálne územie Y., ako to aj vyplýva z tejto pozemnoknižnej vložky, v ktorej sú uvedené priezviská „L.“, „L.“ a aj „L.“. Aj keď v danej veci pôvodný žalobca preukázal zmenu priezviska osoby s menom „N.“ z pôvodného „L.“ na „X. I.“, s prihliadnutím na jeho rovnaké identifikačné číslo X-XXXXXXX-X (č.l. 51 spisu), nie je možné s istotou mať za to, že jeho pôvodné priezvisko bolo „L.“, keďže z predložených dôkazov nevyplýva, že by išlo o osobu s pôvodným menom C.. Z dôkazu štátu Izrael, Ministerstva vnútra (č.l. 51 spisu) je iba zrejmé, že došlo k zmene priezviska, nie k zmene mena (meno „C.“ sa tam nenachádza) a ani v úmrtnom liste zo dňa 11.2.2014 sa údaj o mene C. nenachádza, vyplýva z neho, že osoba F. X. I. L., narodený dňa X.X.XXXX, zomrel dňa X.X.XXXX (č.l. 177 spisu). Rovnako z ďalších predložených listinných dôkazov, na ktoré všetci žalobcovia poukázali v odvolaní, sa nedá jednoznačne ustáliť, že pôvodný žalobca je totožný s osobou s menom C. L. (L., L.).

12. K argumentácii žalobcov v 1., 2., 3. rade v odvolaní o tom, že im prvoinštančný súd vyčíta, že si nesplnili ani len povinnosť tvrdenia vo vzťahu k preukázaniu aktívnej vecnej legitimácie, keď nevysvetlili zmenu mena z C. na F., pričom im nie je zrejmé o akú povinnosť tvrdenia ide, odvolací súd dôvodí, že súd prvej inštancie v danej veci rozhodol vecne správne, keď žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie, keďže sa žalobcom v 1., 2., 3. rade nepodarilo preukázať, že ich právny predchodca (pôvodný žalobca) bol totožný s osobou zapísanou ako spoluvlastník nehnuteľnosti zapísanej v pozemnoknižnej vložke č. XX, katastrálne územie Y., ku ktorej žiadali určiť, že pôvodný žalobca bol jej spoluvlastníkom v čase svojej smrti. Odvolací súd poukazuje na to, že vecná legitimácia vyjadruje stav vyplývajúci z hmotného práva, ktorý v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Vecná legitimácia vyjadruje postavenie strany sporu v hmotnoprávnom vzťahu. Sporová strana, ktorá je nositeľom tvrdeného hmotného práva alebo oprávnenia, má aktívnu vecnú legitimáciu a strana sporu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, má pasívnu vecnú legitimáciu. O nedostatku aktívnej alebo pasívnej vecnej legitimácie, ktorá vedie v konečnom dôsledku

k zamietnutiu žaloby, neposkytuje súd poučenie v zmysle § 160 ods. 1 C.s.p. (§ 5 ods. 1 O.s.p.) na odstránenie takého nedostatku predovšetkým z dôvodu, že poučovacia povinnosť súdu je obmedzená na poučenie strán sporu len o ich procesných právach a povinnostiach (táto zásada platila aj za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku; konanie v danej veci bolo začaté za účinnosti tohto procesného predpisu). Prvoinštančný súd sa náležite vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia s otázkou aktívnej vecnej legitímácie všetkých žalobcov, ako právnych nástupcov po pôvodnom žalobcovi (body 37. až 39.), s ktorým odôvodnením sa odvolací súd stotožňuje. Žalobcovia v 1., 2., 3. rade, resp. pôvodný žalobca na preukázanie svojho tvrdenia, že osoba C. L. je totožná s osobou F. X. I., ako strana sporu mali (mal) povinnosť označiť dôkazné prostriedky spôsobilé preukázať pravdivosť tohto tvrdenia, čo neurobili (neurobil). Odvolací súd konštatuje, že teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien, po prvé ide o bremeno tvrdenia, ktoré môže privodiť jej úspech v konaní a po druhé, že musí svoje tvrdenia aj preukázať. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ustanovenie čl. 8 C.s.p., v spojení s § 185 C.s.p. (§ 120 ods. 1 veta prvá O.s.p.), podľa ktorého strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Uvedený článok stanovuje dôkaznú povinnosť strán sporu v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na strane sporu a v prípade, ak neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú aj tú stranu sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, ale hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týka povinnosť strany sporu tvrdiť a označiť dôkazy na preukázanie tvrdení, je vždy daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané) a aj nositeľa dôkazného bremena. V závislosti na hypotéze právnej normy má každá zo strán sporového konania samostatnú (vlastnú) povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť a teda aj z toho vyplývajúce odlišné a samostatné bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno. Pokiaľ strana sporu nerešpektuje bremeno tvrdenia alebo dôkazné bremeno, ktoré ju zaťažujú, z hľadiska procesného postupuje vo svojom neprospechu. Procesná nečinnosť strany v tomto smere má (pre ňu) negatívne dôsledky pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, čo sa v konečnom dôsledku prejaví vo vydaní (pre ňu) nepriaznivého rozhodnutia. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane tej-ktorej strany sporu treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t.j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti (nie je možné preukázať, že niečo sa nestalo). V danej veci si žalobcovia v 1., 2., 3. rade, resp. ich právny predchodca nesplnili v prvom rade povinnosť tvrdenia, ako aj správne konštatoval prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že pôvodný žalobca je totožný s osobou „C. L., L.“. Odvolací súd poukazuje na to, že aj keď bola podaná za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (dňa 7.9.2010), neobsahovala podľa názoru odvolacieho súdu všetky náležitosti vyžadované ustanovením § 79 ods. 1 O.s.p., najmä opísanie rozhodujúcich skutočností a označenie dôkazov, ktorými by bolo preukázané, že pôvodný žalobca je skutočne osobou s menom a priezviskom C. L. (L.). Súd prvej inštancie vyzval uznesením zo dňa 24.8.2011, č.k. 27 C 70/2010-22, pôvodného žalobcu (okrem iného) na predloženie dokladu, ktorým preukáže, že bol pôvodným menom C. L.; uznesenie bolo doručené právnenému zástupcovi pôvodného žalobcu dňa 30.8.2011, ktorý na uvedenú výzvu reagoval tak, že predložil rodný list C. (č.l. 48 spisu) a úradný preklad osvedčenia o zmene priezviska (č.l. 51 spisu). Ani jedna z týchto listín však nepreukazuje skutočnosť, že pôvodné meno pôvodného žalobcu bolo C. L. (L.), keď z rodného listu je len zrejmé, že ide o chlapca, ktorý sa narodil dňa X.X.XXXX rodičom I. L. a X. U. a z osvedčenia o zmene priezviska, tak ako je uvedené v bode 11. odôvodnenia tohto rozhodnutia, že došlo u osoby N. X. I., narodený dňa X.X.XXXX, k zmene priezviska z L. na X. I.. Žalobcovia teda nepreukázali, že osoba s krstným menom „N.“ je totožná s osobou s krstným menom „C.“, pričom dôkazné bremeno bolo na

nich a toto nemožno prenášať na žalovaných v I. až IV. rade, keďže to boli oni, resp. pôvodný žalobca, ktorý tvrdil, že je totožný s osobou menom „C.“ a tak bolo jeho (ich) povinnosťou toto tvrdenie preukázať, čo neurobili.

13. K argumentácii všetkých žalobcov v odvolaní o údajnej prekvapivosti napadnutého rozsudku, ktorú vidia v tom, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí podsúva tvrdenie, ktoré žiadna zo sporových strán neprezentovala v konaní, a to že potomkom rodičov ich právneho predchodcu mohol byť K. L., pričom toto tvrdenie v konaní nebolo ani spomenuté, tak im nie je možné klásť požiadavku, aby toto tvrdenie dokazovaním vyvracali, odvolací súd uvádza, že tzv. prekvapivosť napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nezakladá. O prekvapivé rozhodnutie totiž ide vtedy, ak súd použije inú právnu normu pri právnom posúdení veci (ktorá doposiaľ použitá nebola, a ktorá je pre danú vec rozhodujúca) a súčasne dotknutej sporovej strane sa k jej požitiu neumožní vyjadriť sa. O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd (nie súd prvej inštancie) založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu nemá strana sporu možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné. V danom prípade rozhodnutie súdu prvej inštancie nevyznieva prekvapujúco, ani nečakane. Predmetom sporu od začiatku bola (okrem iných) aj otázka, či osoba pôvodného žalobcu je totožná s osobou C. L., pričom súd prvej inštancie vykonal na preukázanie tejto skutočnosti dostatočné dokazovanie, z ktorého, tak ako už bolo uvedené, nebolo jednoznačne preukázané, že pôvodný žalobca bol bezpochyby tvrdeným vlastníkom nehnuteľnosti, ktorej určenia, že patrí do dedičstva po pôvodnom žalobcovi sa žalobcovia v 1., 2., 3. rade domáhajú. Pôvodnému žalobcovi i jeho právnym nástupcom bol v konaní zo strany súdu prvej inštancie daný dostatok priestoru preukázať uvedenú skutočnosť a to, že sa im to nepodarilo preukázať, nerobí toto rozhodnutie prekvapivým. Prvoinštančný súd v bode 37. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia konštatoval, že nebolo jednoznačne preukázané, že osoba s krstným menom „N.“ je totožná s osobou s krstným menom „C.“, pretože nie je vylúčená existencia aj inej osoby, ktorá by mala priezvisko L. a jej rodičia sa volali X. a I. a len v zátvorke uviedol, že napríklad sa mohlo jednať o K. L., ktorý je uvedený v pozemnoknižnej vložke č. XX i vo výťahu z pozostalostnej zápisnice. O prekvapivé rozhodnutie by sa mohlo jednať iba vtedy, ak by súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí vychádzal z doposiaľ stranami sporu neuplatňovaného dôkazu, ktorým by bolo preukázané, že rodičia pôvodného žalobcu mali aj syna K., ku ktorému strany sporu nemohli zaujať žiadne stanovisko. Prekvapivosťou nie je dotknutý ani taký postup súdu, ktorý by následne dokonca vydal rozsudok v rozpore s predchádzajúcim právnym posúdením. Odvolací súd má za to, že pôvodný žalobca, ako aj jeho právni nástupcovia, t.j. žalobcovia v 1., 2., 3. rade mali dostatok možností obhajovať, prezentovať a preukazovať svoj názor o totožnosti osoby pôvodného žalobcu s osobou menom C. L. a samotná skutočnosť, že sa im toto nepodarilo preukázať a že súd prvej inštancie vyjadril názor, že nie je vylúčená aj existencia inej osoby s menom L., napríklad K., neznamená, že ich napadnutým rozsudkom prekvapil a takéto rozhodnutie je v rozpore s princípmi spravodlivého procesu, ako tvrdili všetci žalobcovia v odvolaní.

14. Žalobcovia v 1., 2., 3. rade svoje odvolanie voči napadnutému rozsudku odôvodnili aj tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), avšak vôbec vo svojom odvolaní nekonkretizovali aké konkrétne vady mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd poukazuje na to, že účinný prieskum napadnutého rozhodnutia alebo konania jemu predchádzajúceho môže odvolateľ vyvolať len pomenovaním konkrétnych nedostatkov napadnutého rozhodnutia, resp. konania, ktoré mu predchádzalo, čo ani jeden zo žalobcov neurobil.

15. Odvolací súd poukazuje i na to, že je mu známe z jeho činnosti, že pôvodný žalobca, resp. jeho právni nástupcovia neboli úspešní v obdobných konaniach, keď rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 4.3.2021, č.k. 3 Co 151/2019-266, bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 22.10.2018, č.k. 4 C 11/2013-207, ktorým bola zamietnutá žaloba pôvodného žalobcu F. X. I. L. o určenie, že je spoluvlastníkom nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. XXX, katastrálne územie Y., z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, v ktorom konaní bola spochybnená totožnosť pôvodného žalobcu s osobou C. L., resp. L.. S poukazom na princíp právnej istoty (čl. 2 ods. 1, ods. 2 C.s.p) odvolací súd dospel k totožnému záveru, že žalobcovia v 1., 2., 3. rade nepreukázali totožnosť pôvodného žalobcu s osobou C. L., resp. L., ktorej svedčil zápis vlastníckeho práva k parcele č. XXX, podľa pozemnoknižnej vložky č. XX, pre katastrálne územie Y., čím neosvedčili danosť nimi tvrdeného hmotnoprávneho nároku ich právneho predchodcu k nehnuteľnosti, vo vzťahu ku ktorej

sa domáhali určenia, že v podiele 2/12 k celku patrí do dedičstva po pôvodnom žalobcovi. Za tejto procesnej situácie postupoval súd prvej inštancie správne, keď na uvedenom základe žalobu zamietol bez toho, aby sa následne zaoberal posudzovaním predpokladov nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam a skúmaním dobromyseľnosti všetkých žalovaných pri uzatváraní kúpnej zmluvy k nehnuteľnostiam s jeho právnymi nástupcami. Vzhľadom na uvedené sa preto ani odvolací súd nezaoberal ďalšou odvolacou námietkou všetkých žalobcov ohľadne vydržania nehnuteľností.

16. K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 ods. 1 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Okolnosti namietané všetkými žalobcami v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

17. Pokiaľ žalobcovia v 1., 2., 3. rade v odvolaní namietali, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

18. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III., ktorým priznal žalovaným v I., II., III., IV. rade spoločne a nerozdielne voči žalobcom v 1., 2., 3. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých výške rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením s tým, že plnením jedného zo žalobcov zanikne povinnosť ostatných v rozsahu poskytnutého plnenia, zmenil (ako súvisiaci výrok) podľa § 388, v spojení s § 379 písm. a/ C.s.p. tak, že žalovaným v I., II., III., IV. rade priznal spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči spoločnej a nerozdielnej povinnosti žalobcov v 1., 2., 3. rade z dôvodu, že v danom prípade ide o nerozlučné spoločenstvo (na strane žalobcov i žalovaných) a žalobcovia v 1., 2., 3. rade by bez tohto určenia nevedeli, v akom rozsahu majú všetkým žalovaným zaplatiť náhradu trov konania. Prvoinštančný súd síce v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (bod 41.) správne konštatoval, že všetkým žalovaným priznal náhradu trov konania voči žalobcom spoločne a nerozdielne, avšak vo výroku III. napadnutého rozhodnutia uviedol, že plnením jedného zo žalobcov zanikne povinnosť ostatných v rozsahu poskytnutého plnenia, teda tento výrok nezodpovedá jeho odôvodneniu. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na čl. 2 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého, ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

19. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovaným v I. až IV. rade, ktorí mali v odvolacom konaní plný úspech priznáva spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči spoločnej a nerozdielnej povinnosti žalobcov v 1. až 3. rade (dôvody spoločnej a nerozdielnej povinnosti sú uvedené v bode 18. odôvodnenia tohto rozsudku). V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolatelia ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci LinoCarlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

21. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).